ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Ε'. ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1931 - ΤΕΥΧΟΣ 7ο ΚΑΙ 8ο

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΟΧΟΝ ΕΠΙΦΑΝΗ

Ὁ νέος Ἀντιοχεὺς εἶπε στὸν βασιλέα,
« Μὲς τὴν καρδιά μου πάλλει μιὰ προσφιλὴς ἐλπίς·
οἱ Μακεδόνες πάλι, Ἀντίοχε Ἐπιφανῆ,
οἱ Μακεδόνες εἶναι μὲς στὴν μεγάλη πάλη.
Ἂς ἦ τ α ν νὰ νικήσουν— καὶ σ' ὅποιον θέλει δίδω
τὸν λέοντα καὶ τοὺς ἵππους, τὸν Πᾶνα ἀπὸ κοράλλι,
καὶ τὸ κομψὸ παλάτι, καὶ τοὺς ἐν Τύρῳ κήπους,
κι ὅσ' ἄλλα μ' ἔχεις δώσει, Ἀντίοχε Ἐπιφανῆ.»

Ἴσως νὰ συγκινήθη κομάτι ὁ βασιλεύς.
Μὰ πάραυτα θυμήθη πατέρα κι ἀδελφόν,
καὶ μήτε ἀπεκρίθη. Μποροῦσε ὠτακουστὴς
νὰ ἐπαναλάβει κάτι.— Ἄλλωστε, ὡς φυσικόν,
ταχέως ἐπῆλθε εἰς Πύδναν ἡ ἀπαισία λῆξις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΙΑΝΝΑΙΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ἐπιτυχεῖς καὶ πλήρως ἱκανοποιημένοι,
ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Ἰανναῖος,
κ' ἡ σύζυγός του ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα
περνοῦν μὲ προπορευομένην μουσικὴν
καὶ μὲ παντοίαν μεγαλοπρέπειαν καὶ χλιδήν,
περνοῦν ἀπ' τὲς ὁδοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ.
Ἐτελεσφόρησε λαμπρῶς τὸ ἔργον
ποῦ ἄρχισαν ὁ μέγας Ἰούδας Μακκαβαῖος
κ' οἱ τέσσαρες περιώνυμοι ἀδελφοί του·
καὶ ποῦ μετὰ ἀνενδότως συνεχίσθη ἐν μέσῳ
πολλῶν κινδύνων καὶ πολλῶν δυσχερειῶν.
Τώρα δὲν ἔμεινε τίποτε τὸ ἀνοίκειον.
Ἔπαυσε κάθε ὑποταγὴ στοὺς ἀλαζόνας

μονάρχας τῆς Ἀντιοχείας. Ἰδοὺ
ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος Ἰανναῖος,
κ᾿ ἡ σύζυγός του ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα
καθ᾿ ὅλα ἴσοι πρὸς τοὺς Σελευκίδας.
Ἰουδαῖοι καλοί, Ἰουδαῖοι ἁγνοί, Ἰουδαῖοι πιστοὶ—πρὸ πάντων.
Ἀλλά, καθὼς ποῦ τὸ ἀπαιτοῦν ἡ περιστάσεις,
καὶ τῆς ἑλληνικῆς λαλιᾶς εἰδήμονες·
καὶ μ᾿ Ἕλληνας καὶ μ᾿ ἑλληνίζοντας
μονάρχας σχετισμένοι—πλὴν σὰν ἴσοι, καὶ ν᾿ ἀκούεται.
Τωόντι ἐτελεσφόρησε λαμπρῶς,
ἐτελεσφόρησε περιφανῶς
τὸ ἔργον ποῦ ἄρχισαν ὁ μέγας Ἰούδας Μακκαβαῖος
κ᾿ οἱ τέσσαρες περιώνυμοι ἀδελφοί του.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ὦ! ποῦναι τώρα μέσ᾿ τὴ σκοτεινιά μου
κεῖνο τὸ φῶς ποὺ τόσο πλημμυροῦσε
μικρὸ ξεπεταροῦδι τὴν καρδιά μου,
στῆς νειότης τὸ ταξεῖδι ὡς ξεκινοῦσε.

Μύρια πουλιὰ γαλάζια τὰ ὄνειρά μου
κι᾿ ἡ σκέψη βάρκα ἀνάλαφρη πετοῦσε
στὴν αἰσιοδοξία, π᾿ ὁλόγυρά μου
ἀκύμαντος γυαλὸς σπιθοβολοῦσε.

Πόσο νωρὶς διαλύθηκαν τὰ θάμπη
τῆς νειότης, τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς.
Στὴ λάβα μιᾶς ἀπόκρυφης ἀρᾶς
μαράθηκαν τῶν πόθων μου ὅλοι οἱ κάμποι.

Κι᾿ ὅμως μὲ πόση φλόγα νοιώθω ἀκόμα
τῆς ζωῆς ἡ δίψα νὰ μοῦ καίει τὸ στόμα.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ